

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาล 3

Enhancing Ability on Listening Comprehension in Thai Language Subject
through Literature-Based Approach and Storytelling Aloud Techniques
for Kindergarten 3 Students.

หนึ่งฤทัย พากัดดี^{*1} ไพทยา มีสัดย² อัญชลี ทองเอน³

Neungluethai Papakdee^{*1} Paitaya Meesat² Anchali Thongaime³

Papakdee.neung@gmail.com*

ส่งบทความ 22 พฤษภาคม 2564 แก้ไข 6 มิถุนายน 2564 ตอรับ 7 มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นอนุบาล 3/4 โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5 จังหวัดนนทบุรี มีนักเรียนจำนวน 21 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ t-test for dependent samples และ t-test for One sample ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=14.645*)

2) ความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=6.96*)

3) ผลการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ภาพโดยรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X}$ = 2.73, S.D. = 0.30)

คำสำคัญ : การฟังภาษาไทย วรรณกรรม เทคนิคการเล่าเรื่อง

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพภัคบัณฑิตย

²⁻³ อาจารย์ประจำหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพภัคบัณฑิตย

¹ Master of Curriculum and Instruction Department, college of Education Sciences, Dhurakij Pundit University.

²⁻³ Lecturer, Curriculum and Instruction Department, college of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

ABSTRACT

This research aimed to 1) enhance an ability on listening comprehension in Thai language of kindergarten 3 students through Literature-Based Approach and Storytelling Aloud Techniques, 2) compare the listening comprehension ability in Thai language of kindergarten 3 students after using Literature-Based Approach and Storytelling Aloud Techniques with the 75% set criteria, and 3) investigate students' learning behaviour on listening comprehension in Thai language with Literature-Based Approach and Storytelling Aloud Techniques.

The sample being used were 21 students of kindergarten 3, classroom number 3/4 at Denla Rama V School. The sample of this research was drawn through Cluster random sampling. Research instruments were 1) lesson plans for listening comprehension in Thai language, 2) listening comprehension tests, and 3) a learning behavior observation form in listening comprehension. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, t-test for Dependent samples and t-test for One sample.

The results of the study were found as follows: 1) The posttest scores of on listening comprehension test were higher than those of the pretest at .05 level (sig.=.000, $t=14.645^*$) with statistical significance; 2) For the posttest on listening comprehension, all students passed the criterion score at 75 percentage, significantly at the .05 level (sig.=.000, $t=6.96^*$); and 3) The learning behaviours on listening comprehension in Thai language of kindergarten 3 students were generally at the highest level ($\bar{x} = 2.73$, S.D. = 0.30).

keywords: Listening comprehension Literature-Based Approach

Storytelling Aloud Techniques

บทนำ

เมื่อสังคมโลกเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 แล้ว เด็กปฐมวัยยังคงมีความจำเป็นจะต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ความคิด จินตนาการ การแสดงออก หากเด็กปฐมวัยสามารถเข้าใจภาษาและสื่อสารได้ ก็จะทำให้เกิดการเพิ่มพูนการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ รวมไปถึงการเกิดพัฒนาการทางสังคมไปด้วย (รสสุคนธ์ แนวบุตร, 2557) การที่เด็กปฐมวัยจะพัฒนาภาษาและความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ทักษะการฟังและการพูดถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กวัยนี้เป็นวัยที่เรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้น โดยเริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง ไปสู่การพูดและการสนทนา (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551) กล่าวอีกนัยหนึ่ง การฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สุดของการเรียนรู้และพัฒนาภาษา ข้อมูลทางภาษาจะถูกเก็บในความจำของเด็กเพื่อจะนำไปใช้ในการพูด การอ่านและการเขียนต่อไป ดังที่นิตยา ประพุดกิจ (2556) ได้เสนอแนะว่าการฝึกให้เด็กรู้จักฟังจะช่วยให้เด็กเพิ่มพูนคำศัพท์เรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ โครงสร้างของภาษาพูด และเข้าใจเรื่องราวต่างๆ มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กใช้ภาษาพูดถูกต้องยิ่งขึ้นรู้จักพูดคุยกับเพื่อนฝูง ทั้งยังกระตุ้นให้เด็กเกิดจินตนาการ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ความสามารถในการฟังของเด็กปฐมวัยจะเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาความสามารถของการพูด อ่าน และเขียน ดังนั้นจึงเกิดคำถามว่า การจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยพัฒนาความสามารถทางการฟังของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพยิ่งขึ้นได้อย่างไร

การสอนภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยมีหลักการสำคัญคือ ต้องสามารถสร้างความสุขขณะที่เรียนและสามารถเพิ่มพูนพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้ (อารีย์ คำสังฆะ, 2554) กล่าวว่าการนำวรรณกรรม เช่น นิทาน เทพนิยาย หรือเรื่องเล่า มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงแต่จะฝึกทักษะทางภาษา ยังทำให้เกิดบรรยากาศสนุกสนานอันส่งผลต่อการเสริมสร้างความจำ เกิดจินตนาการและช่วยสร้างพัฒนาการทางภาษาแก่เด็กที่ฟังนิทาน เด็กคนใดฟังนิทานมากเด็กคนนั้นก็จะรู้ มีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายและนำไปเก็บในคลังคำศัพท์ของตน และเมื่อถึงเวลาจะนำไปใช้ก็สามารถดึงคลังคำที่มีออกมาใช้ได้ (นิตยา

ประพุดกิจ, 2556) และการส่งเสริมความสามารถทางด้านการฟังของเด็กปฐมวัย คือ การจัดประสบการณ์เพื่อฝึกทักษะความสามารถทางภาษาด้านการฟัง เช่น ฟังเสียงธรรมชาติ ฟังเสียงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ฟังเสียงเครื่องดนตรี ฟังเสียงจากวิทยุโทรทัศน์ วิทยุทัศน์ ฟังเรื่องราวที่เล่าแล้วสามารถเล่าเรื่องได้ ได้แก่ นิทาน ขาวหรือเหตุการณ์ต่างๆ เป็นต้น (อุบล เวียงสมุทร, 2540) นอกจากนั้น การฟังเพื่อความเข้าใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการฟังที่มีความสำคัญยิ่ง การฟังเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ (Perception) และความเข้าใจ (Comprehension) การฟังยังเป็นพฤติกรรมที่จะต้องฝึกฝน (Practice) จนเกิดการเรียนรู้เช่นเดียวกับการพูด และการพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจนั้นมีเครื่องมือที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยได้ศึกษา คือ การใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง

แนวการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เป็นรูปแบบของการจัดการเรียนการสอนที่สามารถจัดได้หลายรูปแบบ หนึ่งในรูปแบบที่ได้รับความนิยม คือ การจัดการเรียนรู้แบบหน่วยการเรียนรู้ ที่ช่วยให้เด็กได้อ่าน เขียน ฟัง พูด และการทำกิจกรรมบูรณาการที่สอดคล้องกับวรรณกรรม ลักษณะเฉพาะที่ใช้วรรณกรรมมาเป็นสื่อเพื่อการเรียนรู้ (Gunning, 2003) นอกจากนี้ Huck (1992 อ้างถึงใน Machado, 2012) ได้กล่าวว่า การจัดประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดกิจกรรมให้เด็กได้อ่านออกเสียงที่ครูแนะนำ การใช้หนังสือและกระตุ้นให้เด็กตอบสนองต่อนิทานโดยใช้บทบาทสมมติ ศิลปะ และการเขียน การจัดการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานจึงเป็นรูปแบบที่มีการบูรณาการความรู้เข้ากับศาสตร์ต่างๆ โดยขึ้นอยู่กับการออกแบบกิจกรรมของครูผู้สอนตามความสนใจของผู้เรียน และให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา Rothlein & Meinbach (1997) ได้กล่าวถึงการจัดประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานแบบหน่วยการเรียนรู้มีวิธีการคือ การเลือกหัวข้อให้เหมาะสมกับความสนใจประสบการณ์หรือสภาพปัญหา ต้องให้ความสำคัญในการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้เมื่อจบกิจกรรม พร้อมทั้งจัดเตรียมสื่อและวัสดุอุปกรณ์ มีการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ และสร้างแรงจูงใจ โดยออกแบบ

และจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหัวข้อที่สะท้อนให้เห็นถึงวรรณกรรมและครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตร พร้อมทั้งครูพูดคุยสนทนาโดยใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้เด็กเกิดความคิดที่หลากหลาย มีการเลือกวรรณกรรมที่เหมาะสมกับหัวข้อ เลือกหนังสือที่สัมพันธ์กับหัวข้อ การขยายโอกาสการเรียนรู้และมีการประเมินผลตามสภาพจริง

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการนำนิทานมาใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการเรียนรู้แบบบูรณาการสาระที่ควรรู้ของเด็กอนุบาลผ่านกิจกรรมที่让孩子ได้ลงมือทำ ดังนั้นการใช้วรรณกรรมเป็นฐานในการจัดการเรียนการสอนมีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของผู้เรียนและเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ดังที่ Malkina (1995) กล่าวว่า การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผลกับผู้เริ่มเรียนภาษา เพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่างๆ การรับรู้และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กเล็ก นอกจากนี้ สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2552) ได้กล่าวว่าการเล่านิทานเป็นวิธีการที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ เด็กจะสามารถจดจำคำศัพท์หรือเรียนรู้ภาษาได้จากการฟังนิทาน นอกจากจะได้พัฒนาเรื่องภาษาแล้วยังได้ฝึกความกล้าแสดงออก และสร้างจินตนาการให้กับเด็กหรือผู้ฟังด้วย ซึ่งสอดคล้องกับประเด็นหนึ่งของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กแรกเกิดจนถึงปฐมวัยที่ได้เสนอว่า เด็กทารกจะพัฒนาความสามารถทางการฟังได้ดี ทั้งในเรื่องการจดจำคำศัพท์ การแยกแยะ และการแบ่งประโยคได้จากการฟังเสียงสูงต่ำ เน้นเสียงเน้นจังหวะ การเล่นเสียง เวลาที่มารดาพูดด้วย (Zhang, 2006 อ้างถึงใน Meesat, 2015) ด้วยเหตุนี้ในการเรียนภาษาของเด็กปฐมวัยจึงน่าจะนำทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กทารกมาใช้ กล่าวคือไม่เพียงแต่นำนิทานมาใช้เพื่อสร้างความน่าสนใจตามธรรมชาติของเด็กที่ชื่นชอบการฟังเรื่องเล่าและนิทาน (Stoyle, 2006 อ้างถึงใน Tanni & Mahmoud Raba, 2015) หากยังควรนำกิจกรรมการเล่านิทานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องที่เน้นการเล่นเสียง จังหวะ น้ำเสียง เสียงสูงต่ำ เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังด้วย

ดังที่ ยุดา รักไทย (2542 อ้างถึงใน ฤทัยรัตน์ ปานจิรินทร์, 2555) กล่าวว่า แม้ทักษะการฟังจะใช้มากที่สุดแต่กลับมีผู้วิจัยว่าความล้มเหลวของการใช้ภาษาในการสื่อสารเกิดจากการฟังมากที่สุด ถึงร้อยละ 42 ซึ่งมากกว่าทักษะการใช้ภาษาอื่นๆ ทักษะการฟังเป็นทักษะที่จำเป็นต้องฝึกฝน เพราะหากนักเรียนขาดทักษะการฟังที่ดีก็ไม่สามารถจับใจความได้ถูกต้องครบถ้วน อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ เช่น การสื่อความหมายผิด ไม่เข้าใจในเรื่องที่ฟังและไม่สามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้รับสารขาดการไตร่ตรอง ไม่ใช้เหตุผลในการตัดสินใจเรื่องราวที่ได้ฟัง ก็อาจทำให้เกิดความคิดเห็นไม่ตรงกัน อาจทำให้เกิดโทษขึ้นทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร

จากการศึกษาผลประเมินพัฒนาการทางด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนในเครือข่ายพบว่า ความสามารถด้านการฟังของทั้งสองโรงเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสถานศึกษา โดยเกณฑ์มาตรฐานด้านการฟังต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม แต่ภาพรวมของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนเด่นหล้า พระราม 5 และโรงเรียนอนุบาลเด่นหล้า (เพชรเกษม) มีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการฟังเพียง 69.5 และ 69.8 ของคะแนนเต็มตามลำดับ (โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5, 2563)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการฟังของนักเรียนอนุบาล 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้การใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังให้นักเรียน ซึ่งผลที่ได้รับจากการวิจัยอาจจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในด้านการฟังของนักเรียนปฐมวัยให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3

หลังเรียนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง กับเกณฑ์ร้อยละ 75

3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง มีความสามารถในการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง มีความสามารถในการฟังหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นอนุบาล 3 มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟัง โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง อยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนในเครือเด่นหล้า มี 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5 จำนวน 17 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 198 คน และโรงเรียนอนุบาลเด่นหล้า จำนวน 12 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 155 คน รวมทั้งรวม 29 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมดจำนวน 353 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาล 3/4 โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5 จังหวัดนนทบุรี มีนักเรียนจำนวน 21 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และโดยวิธีการจับสลาก

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้นและตัวแปรตามดังนี้

ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

2. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาคัดเลือกจากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5 ซึ่งมีทั้งหมด 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สำหรับการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยเลือกหลักสูตรของสถานศึกษา ผู้วิจัยเลือกทักษะการฟัง จำนวน 8 หน่วยการเรียนรู้ คือ 1) โรงเรียนของเรา 2) ตัวเรา 3) หนูทำได้ 4) ครอบครัวสุขสันต์ 5) อาหารดีมีประโยชน์ 6) ฤดูกาล 7) ข้าว 8) ปลอดภัยไว่ก่อน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ช่วงระยะเวลาเก็บข้อมูล คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วยเครื่องมือและขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ซึ่งพิจารณาเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเนื้อหานั้นสามารถนำมาใช้กับกิจกรรมการเรียนการสอนได้ และได้เลือกมาทั้งหมด 8 หน่วยการเรียนรู้ มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 16 ชั่วโมง ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มีแบบฝึกและแบบทดสอบวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย รวมทั้งรวม 8 ครั้ง ครั้งละ 5 คะแนน ทั้งหมด 40 คะแนนเป็นคะแนนวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน ที่ปรับแก้ไขแล้ว นำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อ

ตรวจสอบความถูกต้อง และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผนมีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยเป็นแบบทดสอบจำนวน 2 ชุด เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก จำนวนชุดละ 10 ข้อ เป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนาน โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามองค์ประกอบตามความเหมาะสมความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจที่วัดพุทธิพิสัย 3 ด้านคือ ด้านความจำ (Remember) ด้านความเข้าใจ (Understand) และด้านการนำไปใช้ (Applying) ตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1976)

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยมีค่า IOC เท่ากับ 0.67–1.00 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยมีค่าความยากง่าย (p) เท่ากับ 0.33–0.71 และค่าอำนาจจำแนก (r) 0.26–0.81 มีค่าความเชื่อมั่น 0.86

3. แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ที่จะใช้วัดและเกณฑ์ในการให้คะแนน จากมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560) ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์และสร้างขึ้น มี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา จำนวน 12 มาตรฐาน จำนวน 10 ข้อ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยเกณฑ์การแปลความหมายระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) ดังนี้

1	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้เกิดขึ้นน้อยมาก
2	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้เกิดขึ้นบ้างแต่ไม่สม่ำเสมอ
3	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้เกิดขึ้นสม่ำเสมอเป็นประจำ

การแปลความหมายระดับพฤติกรรม

คะแนนเฉลี่ย	1.00 -1.66	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้ระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.67 - 2.33	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้ระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.00	หมายถึง	พฤติกรรมการเรียนรู้ระดับมาก

แบบสังเกตพฤติกรรมมีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5 โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ของการเรียนภาษาไทยโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องและขั้นตอนการดำเนินการทำวิจัย โดยให้นักเรียนชั้นอนุบาล 3/4 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 21 คน ทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยก่อนเรียน จำนวน 1 ชุด แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ทั้งนี้ครูเป็นผู้เล่าเรื่องที่อยู่ในแบบทดสอบ แล้วนำแบบ

ทดสอบที่ทำเป็นสไลด์ขึ้นจอเป็นข้อๆ จากนั้นครูอ่านโจทย์และคำตอบ เพื่อให้นักเรียนชี้เดาเครื่องหมายกากบาทข้อที่เห็นว่าถูกต้องในกระดาษคำตอบของตนเอง ครูบันทึกเพื่อเก็บข้อมูล

2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 16 ชั่วโมง ทุกๆ แผนการเรียนรู้ครูจะเป็นผู้เล่านิทาน หลังเล่านิทานจบครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ครูเป็นผู้เล่าเรื่องที่อยู่ในแบบทดสอบ แล้วนำแบบทดสอบที่ทำเป็นสไลด์ขึ้นจอเป็นข้อๆ จากนั้นครูอ่านโจทย์และคำตอบ เพื่อให้นักเรียนเลือกข้อที่เห็นว่าถูกต้องใน

กระดาษคำตอบของตนเอง ซึ่งนักเรียนทุกคนต้องทำแบบทดสอบวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยเพื่อเก็บคะแนน รวมทั้งหมด 8 ครั้ง ครั้งละ 5 คะแนน รวมทั้งหมด 40 คะแนน และในขณะที่นักเรียนฟังครูเล่านิทานและร่วมกิจกรรมครูจะซักถามและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ทุก ๆ ครั้ง จำนวน 8 ครั้ง เพื่อบันทึกในแบบสังเกตพฤติกรรมที่สร้างไว้และนำไปประมวลผล

3. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้โดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ครูผู้สอนให้นักเรียนชั้นอนุบาล 3/4 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย หลังการเรียนรู้ จำนวน 1 ชุด แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ซึ่งเป็นคนละชุดกับแบบทดสอบวัดพัฒนาการความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย และเป็นแบบทดสอบคู่ขนานกับแบบทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน โดยครูเป็นผู้เล่าเรื่องที่อยู่ในแบบทดสอบ แล้วนำแบบทดสอบที่ทำเป็นสไลด์ขึ้นจอเป็นข้อๆจากนั้นครูอ่านโจทย์และคำตอบ เพื่อให้นักเรียนชี้เครื่องหมาย

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยโดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน นักเรียนจำนวน 21 คน*อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ความสามารถด้านการฟังเพื่อ ความเข้าใจภาษาไทย	คะแนนเต็ม 10	Mean	S.D.	df	t	sig.
ก่อนเรียน	10	6.71	1.10	20	14.645*	.000
หลังเรียน	10	8.95	0.80			

*อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 21 คน พบว่าคะแนนหลังเรียนเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=14.645*)

จากภาพข้อที่เห็นว่าถูกต้องในกระดาษคำตอบของตนเอง แล้วบันทึกผลการทดสอบ ทั้งนี้ได้นำคะแนนก่อนเรียนมาเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียน เมื่อผู้เรียนได้ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. นำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อแปลผลในรูปตารางและการพรรณนา และอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนโดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมเทคนิคการเล่าเรื่องกับหลังเรียนโดยใช้ t-test for Dependent samples

2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจหลังเรียนโดยใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ t-test for One sample

3. วิเคราะห์พฤติกรรมผลการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจที่มีต่อการใช้วัตรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 หลังเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 หลังเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 21 คน

ความสามารถในด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75	Mean	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	40	30	34.57	3.01	20	6.964*	.000

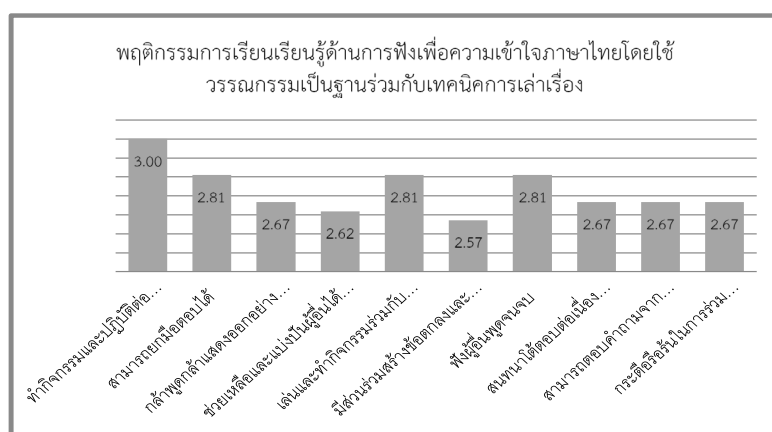
*อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 21 คน พบว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 มีคะแนนเท่ากับ 30 คะแนนของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ยคะแนน สอบที่ได้ คือ 34.57 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\text{sig}=.000$, $t=6.964^*$)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง

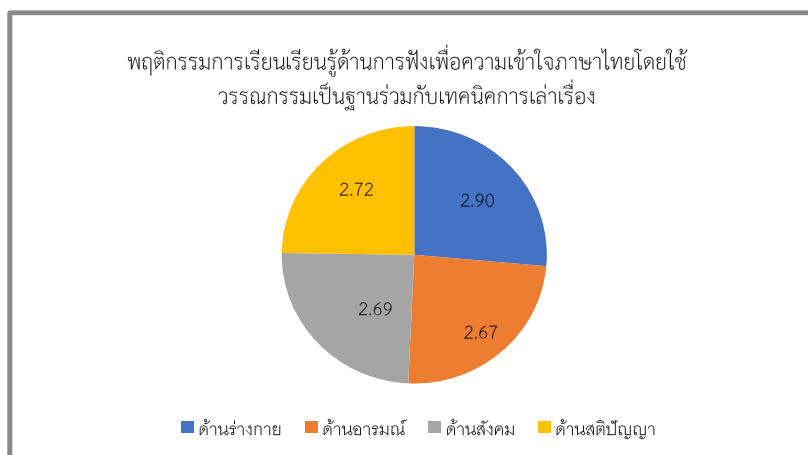
พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ย 2.73) ซึ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้เกิดขึ้นสม่ำเสมอเป็นประจำ

เมื่อพิจารณารายข้อคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย คือ ทำกิจกรรมและปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัย คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 สามารถยกมือตอบได้ เล่นและทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ และฟังผู้อื่นพูดจนจบ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 กล่าวพูดกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 สนทนาโต้ตอบต่อเนื่องเชื่อมโยงกับเรื่องที่ฟัง สามารถตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้ และกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนจบ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 ช่วยเหลือและแบ่งปันผู้อื่นได้ด้วยตนเอง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 มีส่วนร่วมสร้างข้อตกลงและปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 ดังแสดงภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นรายข้อ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ด้านร่างกาย คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 ด้านสติปัญญา คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.72 ด้านสังคม คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.69 และด้านอารมณ์ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 ตามลำดับ ดังแสดงภาพที่ 2

ภาพที่ 2 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นอนุบาล 3
โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นรายด้าน

อภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=14.645*) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยเพิ่มขึ้นตั้งแต่ 1-3 คะแนน ที่เพิ่มขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเกินครึ่งจากคะแนนเต็ม เกิดจากการที่นักเรียนได้ฝึกฝนและทำแบบทดสอบเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยจำนวน 8 ครั้ง ติดต่อกันมาตลอด อาจเป็นเหตุทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟังเพิ่มขึ้นและการใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง นับว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ เพราะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเห็นได้จากคะแนนแต่ละครั้งที่บันทึกไว้ และอาจเนื่องจาก ครูใช้การเล่าเรื่องโดยการเน้นเสียง เน้นจังหวะ และมีท่าทางประกอบ บางเรื่องนักเรียนได้ร่วมกิจกรรม แสดงท่าทางประกอบทำให้นักเรียนสนุกสนานกับเรื่องที่ฟัง และในแต่ละครั้งที่จัดการเรียนการสอน

ผู้สอนได้ทำข้อตกลงร่วมกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนให้ความร่วมมือและกระตุ้นความสนใจในการฟัง โดยครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนฟังเพลงและทำท่าทางประกอบซึ่งเป็นเพลงเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะสอน เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมและให้ผู้เรียนผ่อนคลายก่อนเริ่มเรียน ในบางครั้งเมื่อฟังนิทานจบแล้วผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งเป็น 2 ฝ่าย เพื่อสลับกันเป็นผู้ถามและผู้ตอบ ถ้าใครตั้งคำถามหรือตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้จะได้รับรางวัลเป็นสติ๊กเกอร์ดาวแห่งความดี เป็นการเรียนรู้ที่ได้ทั้งความรู้ คุณธรรมและมีความสุข ดังที่ Piaget (1966) เห็นว่า การปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Social Interaction) จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาสติปัญญาพัฒนา ระดับการรู้การเข้าใจได้เร็วขึ้น พัฒนาการคิดให้มีเหตุผลยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ (2556) กล่าวว่า เด็กอายุ 5 - 6 ขวบ เริ่มมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น สามารถเข้าใจภาษาพูด มีความสุขเมื่อได้สนทนากับผู้อื่น ชอบฟังเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมชาติและสนใจในการอ่านเทพนิยายที่มีภาพประกอบ

สอดคล้องกับงานวิจัยของรสสุคนธ์ แนวบุตร (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด

กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านมีความสามารถทางภาษา ด้านการฟังและการพูด โดยภาพรวมหลังการจัด กิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.28 ความสามารถทาง ภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทาน พื้นบ้านด้านการฟัง การพูด สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยใช้นิทานพื้นบ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกมลรัตน์ พ่วงศิริ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะความสามารถของทักษะการฟังและ การพูด โดยการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม การเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาล 2/3 โรงเรียน วัดคูยาง ผลการวิจัยพบว่า ทักษะด้านการพูดและ การฟังที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ กิจกรรมการเล่านิทาน หลังสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รวมทั้งยังสอดคล้องกับผลวิจัยต่างประเทศ เช่น งานของ Sandall et al. (2003) ที่ศึกษาการใช้ การเล่านิทานร่วมกับการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเช่น การเน้นเสียง การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่า รวมถึงการใช้รูปภาพประกอบ กับนักเรียนชั้นปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลคะแนนทดสอบการฟัง หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทางสถิติที่ระดับ.01 และGuleca & Durmusb (2015) ที่ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในวรรณกรรมสำหรับเด็ก โดยใช้ระยะเวลาทดลอง 12 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า คะแนนการวัดความสามารถในการฟังหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งพบว่ามี ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบ ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น กัน

ตอนที่ 2 ความสามารถด้านการฟังเพื่อความ เข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 หลังเรียน โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 34.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.01 เมื่อ เปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 ของ คะแนนเต็ม มีคะแนนเท่ากับ 30 คะแนน และเมื่อ ทดสอบด้วยสถิติ t-test for One sample คะแนน เฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ค่าเฉลี่ยคะแนน สอบที่ได้ คือ 34.57 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=6.964*)

ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องที่ผู้วิจัย ได้สร้างแบบฝึกหัดและแบบทดสอบเพื่อใช้ทดสอบ จำนวน 8 ครั้ง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อ ความเข้าใจภาษาไทยให้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ดังที่ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 ได้กล่าว ว่า สารที่ควรเรียนรู้ ควรให้สอดคล้องกับวัย ความ ต้องการ ความสนใจของเด็กซึ่งอาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้ โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริง ของเด็ก ผู้สอนสามารถนำสารที่ควรเรียนรู้ มา บูรณาการจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้ง่ายต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้ มิได้ประสงค์ให้เด็กท่องจำเนื้อหาแต่ต้องการให้ เด็กเกิดแนวคิดหลังจากการเรียนรู้นั้นๆ ผู้สอนสามารถ กำหนดรายละเอียดและความยากง่ายของเนื้อหา ให้ เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งผู้วิจัยได้สร้าง แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปสู่ ไกลตัว จากเรื่องที่ย่อยไปสู่เรื่องที่ยาก จากเรื่องที่เป็น รูปธรรมไปสู่นามธรรม

ดังที่ ชิตาพร เอี่ยมสะอาด (2548) กล่าวว่า เด็กอายุ 4 ปี – 6 ปี ชอบฟังนิทาน เรื่องสั้น โดยเฉพาะ เกี่ยวกับปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ เรื่องใกล้ตัวเด็ก หรือเรื่องราวและบอกตัวละครที่ชอบได้ โดยเฉพาะ ประเภท เทพนิยาย เช่น สโนไวท์ ซิลเดอเรลล่า เจ้าหญิง นิธรา ถ้ามีโอกาสได้แสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง ชอบฟังเรื่องราว เรื่องสั้นต่าง ๆ นอกจากนั้นการใช้ วรรณกรรมเป็นฐานโดยเฉพาะนิทานทำให้เด็กมีความ สนใจในการเรียนรู้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ดังที่ ยินดี รามทอง (2550) กล่าวว่า วรรณกรรมช่วยให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจ ในการใช้ภาษาและส่งเสริมพัฒนาการ ในทุก ๆ ด้าน ทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เกิดความเข้าใจ ในเรื่องของคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนการอยู่ร่วมกัน ในสังคม วรรณกรรมสำหรับเด็กจึงมีคุณค่าต่อ พัฒนาการของเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก สามารถ ส่งเสริมเด็กให้เกิดทักษะในการใช้ภาษา สติปัญญาและ ทักษะทางสังคม และTomlinson & Lynch-Brown (1996) และนฤมล เนียมหอม (2559) กล่าวถึง การจัด ประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรม แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน 1) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้เด็กได้สนุก ตื่นเต้น และเกิด ความท้าทายในการคิดจากวรรณกรรมที่เด็กได้สัมผัส

ซึ่งจะอยู่ในรูปแบบการอ่านให้เด็กฟัง จากนั้นครูอ่านเรื่องให้เด็กฟัง ซึ่งต้องคำนึงถึงการให้เด็กเห็นภาพตามได้อย่างชัดเจน น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางของครูในขณะที่อ่านและควรอ่านตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องโดยไม่ขาดตอน และ 2) การตอบสนองต่อวรรณกรรมหลังจากเด็กได้ฟังเรื่องแล้วครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีการตอบสนอง และแสดงความรู้สึกที่ดีต่อวรรณกรรมที่เด็กได้ฟังผ่านกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การสอปากเปล่า การอภิปราย การใช้คำถามของครู และสุนทรียสนพานนท์ (2552) กล่าวถึงคุณค่าของนิทานว่านิทานเป็นหนังสือที่เป็นที่นิยมสำหรับผู้่านที่อยู่ในวัยเด็ก นิทานจึงมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้แก่เด็กและเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนเป็นอันมาก นอกจากนั้นนิทานยังมีคุณค่าต่อการฝึกทักษะการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียนให้แก่เด็ก อีกทั้งยังสร้างความเพลิดเพลินและความสนุกสนานคลายความเครียดให้แก่ผู้อ่านหรือผู้ฟังนิทานด้วย

สอดคล้องกับ สุวรรณ กิจติยา (2558) ได้ศึกษา ผลการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานที่มีผลต่อความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยร้อยละ 80 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานมีความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูด ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มและความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูด หลังได้รับการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และรอฮันนี เจะเลาะ (2561) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมเสริม ประสบการณ์ที่ใช้นิทานประกอบภาพ พบว่า การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่ใช้นิทานประกอบภาพ สามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยได้สามารถนำมาใช้กระตุ้นและแรงจูงใจให้เด็กเกิดความสนใจในบทเรียน สนุกสนานในการร่วม กิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับครูผู้สอน จึงช่วยให้เด็กเกิดพัฒนาการและมีทักษะในการฟังและการพูดสูงขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับมาก จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71

อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และภาพรวมนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 ซึ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ทำได้สม่ำเสมอ เมื่อพิจารณา ทางด้านร่างกายและด้านสังคม การสร้างข้อตกลงร่วมกันโดย ให้นักเรียนยกมือเมื่อต้องการถามหรือตอบ ไม่ให้แย่งหรือแข่งขันกันแสดงถึงพฤติกรรมที่ดี ที่ยอมรับและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ภายใต้กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่วนทางด้านสติปัญญาและด้านอารมณ์ แสดงความสามารถในการเชื่อมโยงและโต้ตอบเรื่องที่ฟัง กล่าวที่จะพูดและแสดงออกได้ แต่ละด้านจะสัมพันธ์กันซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่กำหนดไว้และเป็นการปูพื้นฐานทางด้านพฤติกรรมด้านการฟังที่มีผลดี และอาจส่งผลต่อพฤติกรรมด้านการพูด เนื่องจากการฟังเป็นการรับสาร การพูดเป็นการส่งสาร เป็นการสัมพันธ์ของทักษะทั้งสองให้แก่เด็กในระดับปฐมวัย ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานในการเรียนรู้ขั้นต่อไป ดังที่ ชิตาพร เอี่ยมสะอาด (2548) กล่าวว่า การฟังเป็นกระบวนการแรกของการรับรู้ และเป็นตัวจัดประกายให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง เช่น ปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่อง 3 – 4 ขั้นตอน มีมารยาทในการฟัง มีสมาธิในการฟังเรื่องที่สนใจ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและฟังคำสั่งหลายขั้นตอนที่ไม่เกี่ยวข้องและสามารถปฏิบัติได้ และพัฒนชิตา สิริภทรศรีเสมอ (2555) กล่าวว่า นิทานช่วยในการพัฒนาทักษะภาษา ทักษะการฟัง รู้จักฟังอย่างมีสมาธิช่วยให้เกิดความรู้ด้านภาษาและการใช้สายตาสื่อความหมาย นิทานยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีของการดำเนินชีวิตของบุคคลที่อยู่ในสังคมในด้านของการมีคุณธรรมความดีงาม ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะซึมซับลงไป ในจิตใจ สอดคล้องกับ กอบกมล ทบบัณฑิต (2548) กล่าวถึงประโยชน์ในการเล่นนิทานว่าส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ได้แก่ 1) พัฒนาการทางอารมณ์ –จิตใจ นิทานจะช่วยให้เด็กกล้าแสดงออก สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ 2) พัฒนาการทางสังคม ได้เรียนรู้สภาพแวดล้อมรอบตัวจากการเล่านิทาน เช่น การสื่อสารกับผู้อื่น มารยาท วินัย การเคารพกฎเกณฑ์หรือข้อตกลงตลอดจนคุณธรรมต่างๆ และการอยู่ร่วมกัน 3) พัฒนาการทางสติปัญญา นิทานนิทานช่วยสร้าง

จินตนาการถ่ายทอดจินตนาการออกมาทางกิจกรรมต่างๆ ช่วยให้เด็กสังเกตและจดจำเรื่องราว สะสมคำและความหมายของคำ ทำให้พัฒนาการทางภาษาพัฒนาการอย่างรวดเร็ว 4) พัฒนาการด้านร่างกาย ทำให้เด็กมีส่วนร่วม เช่น ควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ในร่างกายได้ เช่น การเล่นนิ้วมือ การแสดงท่าทางประกอบนิทาน การเล่นบทบาทสมมุติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิตติลา พิไลกุล (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย พบว่าก่อนการทดลองและช่วงการทดลองการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัย มีระดับคะแนนพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งโดยรวม ($F=914.54$) และรายด้านคือด้านการช่วยเหลือ ($F = 139.60$) ด้านการแบ่งปัน ($F = 171.40$) ด้านการร่วมมือ ($F = 127.05$) โดยการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยส่งผลต่อพฤติกรรมทางสังคมโดยรวมร้อยละ 98 และส่งผลต่อพฤติกรรมทางสังคมรายด้าน คือ ด้านการช่วยเหลือร้อยละ 88 ด้านการแบ่งปันร้อยละ 90 และด้านการร่วมมือร้อยละ 87 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การคัดเลือกนิทานมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนควรเป็นนิทานที่นักเรียนไม่เคยได้ยินหรือเรียนรู้มาก่อนเพื่อเป็นการกระตุ้น และควรเลือกเรื่องใกล้ตัวหรือมีอยู่ในชีวิตจริง ถึงแม้จะมีสัตว์เป็นตัวละครก็ตาม ลำดับเรื่องจากเรื่องง่าย เรื่องที่เป็นรูปธรรมไปถึงเรื่องที่เป็นนามธรรม เป็นต้น

1.2 การพัฒนาด้านการฟังเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล เนื่องจากเด็กยังเขียนได้น้อย ครูต้องเตรียมการและอุปกรณ์ให้พร้อม

เช่นการเตรียมสไลด์ ใช้จอขนาดใหญ่ อ่านคำถามและคำตอบทีละข้อ ชี้ให้เห็นคำตอบแต่ละข้อ และให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกเพียงข้อเดียว ขั้นตอนนี้ต้องใช้เวลา แบบทดสอบจึงไม่ควรมีจำนวนมาก ประมาณ 5 ข้อ พอติกับเวลาที่กำหนดไว้ สำหรับตัวเลือก 4 ตัว อาจลดเหลือ 2-3 ตัว ก็ได้ ครูอาจต้องอ่านซ้ำอีกครั้งเพื่อให้เด็กนักเรียนเลือกโดยการกากบาท ซึ่งนักเรียนสามารถทำได้

1.3 ในการจัดการเรียนการสอนทุกครั้งครูต้องสังเกตถึงพฤติกรรมของนักเรียนว่าในแต่ละชั่วโมงนักเรียนให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด เพราะการใช้เทคนิคการเล่นนิทานติดต่อกันหลายๆ ครั้ง อาจทำให้ผู้เรียนไม่สนใจและส่งผลให้ผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน ครูต้องคอยหาวิธีการเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นกับบทเรียนตลอดเวลา เช่นการเสริมแรงโดยการให้รางวัล การสร้างกฎกติกาหรือข้อตกลงร่วมกัน เป็นการฝึกการอยู่ร่วมกัน เป็นต้น

1.4 ครูจะต้องสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนตลอดกิจกรรม ถ้าเป็นห้องใหญ่มีนักเรียนมากกว่า 15 คน ควรมีครูผู้ช่วย มาช่วยในการควบคุมชั้นเรียนด้วย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องไปใช้พัฒนาตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการอ่าน ความสามารถด้านการเขียนหรือ ความสามารถด้านการพูด เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานกับการเรียนรู้แบบนำตัวเองกับนักเรียนอนุบาลปีที่ 3 เพื่อศึกษาว่านักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้หรือไม่

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ พ่วงศิริ. (2561). *การพัฒนาทักษะความสามารถของทักษะการฟังและการพูดโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- กอบกมล ทบบัณฑิต. (2548). *การเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เบรน – เบสบุคส์.
- ชิดาพร เอี่ยมสะอาด. (2548). *เด็กปฐมวัยกับทักษะทางภาษา*. สุราษฎร์ธานี: ม.ป.พ.
- ทิตลดา พิไลกุล. (2551). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- นฤมล เนียมหอม. (2559). *การสอนภาษาแบบธรรมชาติ*. [ออนไลน์]. ได้จาก: <http://www.nareumon.com>. [สืบค้นเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2562].
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2556). *การพัฒนาเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พรพรพรรณ เหลืองสุวรรณ. (2556). *ปฐมวัยศึกษากิจกรรมและสื่อการสอนเพื่อฝึกทักษะพัฒนาการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- พัฒนชาติ สิริภทรศรีเสมอ. (2555). *ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อการรับรู้ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- ยินดี รามทอง. (2550). *ผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวความคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรม เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ฤทัยรัตน์ ปานจันทร์. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนถาวรานุกุล จังหวัดสมุทรสงคราม*. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รสสุคนธ์ แนวบุตร. (2557). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน พื้นบ้าน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รอฮันนี เจะเลาะ. (2561). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรม เสริมประสบการณ์ที่ใช้นิทานประกอบภาพ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- โรงเรียนเด่นหล้าพระราม 5. (2563). *รายงานผลประเมินพัฒนาการทางด้านภาษาด้านการฟังของนักเรียน ชั้นอนุบาล 3*. นนทบุรี: ม.ป.พ.
- สมศักดิ์ ปริบุระ. (2552). *นิทานสำหรับเด็ก*. ราชบุรี: สถาบันราชภัฏราชบุรี.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2552). *นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิควิธีคิด.
- สุวรรณ กิจติยา. (2558). *ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถทางภาษา ด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

- อารีย์ คำสังพะ. (2554). *การส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม. “เล่นกับลูกปลูกภาษา”*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุบล เวียงสมุทร. (2540). รายงานวิจัยเรื่องความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*, 1(2), 64-65.
- Bloom, B. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York : McGraw-Hill Book Company
- Guleca. S & Durmus, N. (2015). A Study Aiming to Develop Listening Skills of Elementary second Grade Students. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 191, 103-109.
- Gunning, T. G. (2003). *Creating literacy instruction for all children*. (4thed.).New Jersey: Pearson.
- Machado, J. M. (2012). *Early childhood experience in language art: Early Literacy*. (10thed.). California: Wadsworth cengage learning.
- Malkina, N. (1995). Story telling in Early Language Teaching. Russia. [online] Available form www/exchange.stage.gov/forum/vols/vol00/no1/P38.htm. [accessed October 13, 2020]
- Meesat, P. (2015). *Somatically-enhanced approach (SEA) in intensive Thai course for academic purposes*. An Unpublished Ph.D. Thesis of the University of Canberra, Australia.
- Piaget, J. (1966). *The psychology of intelligence* (M. Pierce & D. Berlyne, Trans.).NJ: Littlefield, Adams&CO. (Original work published 19
- Rothlein, L., & Meinbach, A. M. (1997). *Legacies: using children’s literature in the classroom*. (2nded.).New York: Harper Collins.
- Sandall, N, Schramm, K. & Seibert, A. (2003). *Improving Listening Skills through the Use of Children’s Literature*. An Action Research Project Submitted to the Graduate Faculty of the School of Education, Master of Arts in Teaching and Leadership, Saint Xavier University, Chicago, Illinois.
- Tanni, Z. & Mahmoud Raba, A. (2015). Storytelling as an Aid in Promoting Oral Proficiency of Grade Eleven Students From Teachers’ Perspectives in Tulkarm District. *US-China Foreign Language*, October 2015 13 (10) , 710-722.
- Tomlinson, C. M. & Lynch-Brown, C. (1996). *Essentials of children’s literature*. (2nd ed.), Boston : Allyn and Bacon.